Ч. 43 | Четвер 24 лютого (8 марта) 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в експедициї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З парляментарних комисий. — З палати панів. — Полудневo-африканьска війна.)

Социяльно-політичний підкомітет комісиї ради державної зібрав ся передвчера на нараду і в присутности міністра рільництва Джованелього розпочав переслухуване експертів покликаних для справи скорочення часу праці в копальнях. Голова Бернрайтер отвираючи наради заявив, що підкомітет буде рішати в справах, котрі суть предметом завзятої борби в цілім углевім ревірі. Кожде отже слово, котре тут паде, повинно бути дуже розважене. Бесідник надіє ся, що справа буде полагоджена з обопільним вдоволенем. Заки розпочало ся переслухане експертів, голова повідомив, що іменований експертом для західної Галичини зі сторони властителів копалень ґр. Андрій Потоцкий прислав свого заступника, директора копалень Зіґлера. Запрошені репрезентанти робітників з західної Галичини доси не приїхали. — Експортовий комітет державної зелізничої ради радив над проґрамою уложеня вивозових тариф. Утворено кілька підкомітетів, між иншими підкомітет для хемічних продуктів нафти і ріжних еї сорт. В справі тарифована копальняного дерева для експорту більшість заявила ся за тим, аби тепер наступило дешеве тарифоване експортового дерева на австрийских державних зелізницях. Однак в будучности тарифові пільги мають бути примінені лише до круглого дерева о пни 30 центим. грубім. При грубшім мусить бути доказане, що дерево спроваджують копальні.

Войскова комісия палати послів укінчила загальну дискусию над законом о контингенті рекрутів і ухвалила перейти до подрібної дискусиї. В тій дискусиї забрав голос міністер оборони краєвої ґр. Вельзерсгаймб, аби відповісти на інтерпеляцию в справі мнимого нарушеня невтральности в користь Анґлії, а то в наслідок достарчуваня їй военних матеріялів. Міністер заявив, що та справа, що була вже предметом кількох інтерпеляций, дала причину президентови кабінету війти в порозуміне з міністром справ заграничних. Міністер може тут дати лиш пояснене о тім, о чім дізнав ся в короткій дорозі. Справа мнимого закупна коний на Угорщині не належить очевидно до австрийского парляменту. О тім немов би фабрика Шкоди в Празі доставляла до Анґлії пушки, не має заряд военний ніякої вісти. Два тисячі старих сідел відступлено в інтересі войскового заряду одній фірмі в Берні, від котрої одержано в заміну нові сідла. Що-до виспилки набоїв фірми Ґарденер в Анґлії, то вислано взагалі в 5 посилках 5000 штук, а то для випробованя при їх помочи замовлених скорострільних пушок. З тих набоїв не могли ніяк Анґлійці користати, бо они не надають ся до їх оружия.

В палаті панів відбула ся вчера довша дискусия над заявою правительства. Між иншими забрав голос і президент міністрів та заявив, що правительство в теперішній, такій тяжкій для держави хвили, слухає з увагою голосу палати панів. Палата панів від давна визначувала ся спокійним обговорюванем найважнійших справ і стала кріпостию конституцийного житя Австриї. Бесідник дякує палаті за підпиране правительства при полагоджуваню язвкових справ. Полагоджене тої справи зависить від умірености і відваги всіх сторонництв. Угодова конференция довела до деяких успіхів, і правительство уважає еї лиш часово перерваною, а відтак возьме ся до остаточного полагодженя справи. Найліпше веде до того обопільна виміна гадок. Але по при народні суть ще важні і наглячі справи економічні. Президент міністрів надіє ся, що може вже небавом надійде хвиля, коли ті спільні інтереси і справи стануть понад національними спорами. Чим скорше зазначить ся успішна діяльність на поли промислу, торговлі і ремесла, тим ліпше для держави. Вкінци оговорював президент міністрів страйк углекопів і заявив, що правительство всіми силами старає ся довести его до кінця. По промовах представителів всіх сторонництв закрито засіданє. О дни слідуючого засіданя повідомить президент палати членів письменно.

В операциях армії Робертса наступив хвилевий застій. Робертс жде на решту війска і на армати. Бури мають покинути також Мафкінґ, аби скріпити головну свою армію. Окрім того в тій самій цїли уступають з під Колесберґа. З Ренсбурґа доносять, що Бури працюють над укріпленем Норвальспонту, недалеко на всхід від Колесберґа.

Тепер показує ся, що Бури рішили змінити цілий военний плян і сконцентрувати свої

ДОЧКА ПОСЛА.

(З Французского — Юрия Онета).

(Дальше).

Ті повні доброти слова так успокоїли Жільберту, що в одній хвили постановила сказати всьо тому, що приймив еї так по батьківски. Піднесла на него свої хороші очи і сказала тихо:

— Зроблю вас пане моїм судиею, як схочете мене вислухати.

Сьвященик притакнув головою і спитав трохи здивований:

— Хочеш може висповідати ся?

— Висповідати ся? Ні, пане.

— Кажи мені: отче....

— Отже, отче, я прийшла сюди боронити справи мого щастя і треба мене добре зрозуміти, аби справедливо осудити.... Ах, моє положене таке страшне, що не можу сама здобути ся на ніяку постанову. А ти, отче, будеш міг допомогти до того.

— Буду тобі відповідати так як мені совість велить, а як буду мати сумніви, попрошу Бога, щоби мене осьвітив. Заки зачнемо говорити, чи схочеш помолити ся зі мною? Зложи долоні і говори зі мною молитву.

Жільберта почервоніла і сльози заблисли в еї очах. Відповіла глухим голосом:

— Не умію молити ся.

Сьвященик поглянув на неї з милосердним здивованем:

— Чи ти може не християнка, моя дитино?

— Я нічим не єсьм мій отче, лиш бідною заблуканою душею; темнота в ній володіє, а сумніви торгають моє серце. Не научено мене нічого і звідси їдуть мої муки.

— Виглядаєш на особу з ліпших кругів; якже то стало ся, що тебе виховано без религії?

— Мій отець не любить еї і боре ся против неї. О, мій Боже! — скрикнула Жільберта з розпукою. — Чи по тім всім, що я тут сказала, схочеш мене отче дальше слухати і не проженеш звідси?

— Ще більше по батьківски буду тебе слухати, моя дитино, бо ще більше тебе жалую. Ну, успокій ся, упорядкуй твої гадки. Коли сама не можеш оповісти всего, то я буду тебе питати.

— Добре, отче, питай а я скажу тобі щиру правду.

І тоді Жільберта розказала єму цілу історию свого житя, не укриваючи нічого ні невинного підступу супротив вітця, ні средств, яких уживав Генрик, аби зблизити ся до неї. Почувши назвище пані Трезоріє, вікарий не змінив ся рівно як і тоді, коли згадала назвище вітця. Слухав поважно, задаючи питаня, що могли вияснити справу, не дбаючи про особи, немов би они не мали в его очах ніякої ваги.

Коли Жільберта скінчила оповіданє, задержав ся хвильку, немов би боров ся сам з собою, вкінци так почав:

— Моя дитино, коли я тебе добре порозумів, то ти прийшла сюди, аби дізнати ся, які твої обовязки супротив вітця моральні, бо суд о матеріяльних не належить вже до нас. Отже заповідь Божа каже: „Чти вітця твого і матір твою“. Отже передусім мусиш виповнити обовязок послуху супротив вітця і колиб ти навіть мала виречи ся задля того свого щастя, то мусиш перед ним ухилити ся. Отже коли він не хоче згодити ся на твоє вінчане, то не опирай ся єму а глядай любовію і послухом нових средств, аби відвести его від своєї постанови.

Жільберта похилила голову, а по еї блідім лици сплили повні болю сльози.

— Я вже сама так гадала, а ви отче укріпляєте мене лиш в моїй постанові. Нехай буде що хоче, не возьму за мужа того, на котрого не годить ся мій отець. Але хто дасть мені досить сили, аби знести то пожертвоване.

Сьвященик підніс голову, в его очах заяснів блеск і сказав сильним голосом:

— Бог, наш спаситель, котрого не знаєш, а від котрого походять всі ласки. Моли ся до него, люби его, служи єму, а він дасть тобі мир і благословеніє. І так як раджу тобі слухати безоглядно волі вітця, так приказую тобі звернути ся до Сотворителя, що єсть вітцем нас всіх. І так само провинилась би, не корячи ся перед правами батька, як колиб ти не узнавала відкритої тобі нині Божої переваги. Коли твій отець земский єсть причиною твоїх сльоз, то Отець Небесний потішить тебе. Один велить тобі перенести на собі тяжку пробу муки, другий зуміє то винагородити тобі.

сили на власній териториї з хвилею, коли Робертс зачав громадити велику свою армію на полудне від Кімберлея. З тим мусіло бути сполучене увільнене від облоги Кімберлея і Ледісміта. Кроніє забрав з під Кімберлея свою тяжку артилерию, ще заки Френч добив ся до того міста. Куди ті армати поділи ся, Англійці не знають. Англійці думали, що женуть за цілою армією Кроніого з цілим еї артилерийским парком, а се була лише еї задна сторожа. Кроніє спиняв лише в поході англійску силу, аби решта армії мала час зайти в безпечне місце і аби сили, які надходили з Наталю, могли укріпити нову оборонну лінію на північний всхід від столиці Оранії.

Новинки.

Львів дня 7-го марта 1900.

— Станиславівский Епископ Шептицкий посьвятив дня 25-го лютого (в неділю) каплицю в станиславівскім заведеню для калік і старців, побудованім при улици Галицкій коштом міста і тамошної каси ощадности на памятку ювілея цісарского. (Заведене помістить 21 християн; для жидів побудовано окремий будинок на 20 осіб).— Зараз потім еп. Шептицкий удав ся до Михайлівки, де від 26 лютого до 1 марта в монастири оо. Василіян зібрало ся 27 съвящеників з деканатів кудринецкого, скальского та заліщицкого на реколекциї духовні, і обняв провід в реколекциях. Дня 2 марта владика відслужив на монастирскім подвірю службу Божу, при котрій всі священики запричастились, а при кінци служби Божої промовив до тисячів зібраного народу. В свобідних хвилях відвідав кілька близьких церквей і парохів, відтак виїхав до Борщева, а звідтам мав виїхати до Чорткова в справі будови там церкви. — На перший тиждень посту визначені духовні реколекциї для другої половини съвящеників з деканатів станиславівского і тисьменицкого.

— Пятикоронівки. Сими днями мають вже — як доносять віденьскі газети — появити ся нові срібні пятикоронівки, котрі будуть більші як дотеперішні гульдени але менші як давні монети по 2 зр. разом; величина їх буде більше менше така, як давних талярів. Личко сих пятикоронівок показує погруде Цісаря і таку саму латиньску напись як на однокоронівках. На гладкім березі єсть виписана жолобленими буквами звісна клича нашого монарха „Viribus unitis" (Сполученими силами). На четі монети єсть цісарский орел обведений точкованим волосом і напись: „Quinque Coronae". Межи сим колесом а колесом, що іде самим краєм, видко в споді монети маленький щитик з роком коли монета вибита, а коло того з лівого боку число 5, а з правого скорочене латиньске слово: Cor. Прочу часть чета займає лавровий вінець, на котрім симетрично розложені 5 круглих щитиків, а на кождім з них єсть цісарска корона, така сама, як та, що на однокоронівках.

— Товариство взаїмних обезпечень „Дністер" не обсадило ще всіх вільних місць і потребує ще трох практикантів з окінченою що наймене VI. клясою гімн. і трох писарів з добрим письмом; платня практиканта 60 корон, а писарів 50 корон місячно. Личні вголошеня злишні, тілько належить подавати ся на письмі та долучити съвідоцтва або відписи съвідоцтв; також треба подавати curriculum vitae. Кандидати, що відбули службу войскову, мають першеньство.

— На кару смерти засудив суд окружний в Стрию, яко трибунал судиїв присяжних Михайла Чекіля, 22-літного парубка з Жулина в стрийскім повіті за убийство власного вітця. Справа була загадочна і длятого розправа будила великий інтерес. Дня 19 падолиста 1899 р. було в Жулині весіля, на котрім був і пок. Прокіп Чекіль з женою і сином Михайлом. Около півночи пішов Прокіп до дому, а якось в годину пізнїйше вийшов і Михайло. Коли вкінци жена Прокопа вийшла з весіля і прийшла до дому, застала хату замкнену, а по отвореню еї побачила в хаті на земли труп свого мужа. Знатоки орекли, що покійника задушено шнуром окрученим вкруг шиї. Підозріне упало від разу на сина Михайла, котрий не вмів докладно виказати свого alibi і вже перед тим часто зводив сварки і бійки з батьком; однак доказу безпосередно не було і не виказала его також дводнева розправа, ведена під проводом президента Гінцого і при участи прокуратора Чернавского і оборонця з уряду кандидата адв. дра Фіхнера. Мимо того лава присяжних, зложена з самих селян, 12 голосами затвердила питане в напрямі убийства і суд видав засуд смерти. Доперва по засуді у вязници признав ся Чекіль сам до вини.

— За то, що зїла ніс. Парискиї суд судив сими днями не аби яку справу: На улици посварили ся дві баби, а від слів прийшло і до бійки. Підчас котрої одна другій відкусила ніс, ба, але не конець на тім, таки зїла его проликнувши его в злости. Суд засудив бабу, що зїла ніс, на три місяці арешту.

— В Марківцях, стация зелізнича і почта в місци єсть на продаж стара церков. Близша відомість в уряді парохіяльнім.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коротка наука о навозах. (XIII.) До посередних навозів належить дальше: 2) Вапно, палене і згашене у вохкім воздусї так, щоби розсипало ся на порошок. Вапно прискорює розклад ростинних і зьвірячих останків в земли; оно лише азот і робить з него т. зв. квас азотний (або азотну кислоту), котра єсть найприступнїйша на поживу для ростин. Але іменно длятого, що вапно лєзить азот, не добре домішувати его до гнойника, бо тогди богато азоту піде марно; найліпше навозити вапно на погноєне вже поле. Від вапна поправляє ся і земля; тяжкий ґрунт робить ся від него лекшим і пухкійшим, а пісковатий ґрунт, коли его навозити вапном, найліпше сирим, не паленим, лиш розмеленим, стає трохи звязкійшим. Мокрі квасні ґрунти стають від вапна сухійші і менше квасні, длятого надає ся вапно дуже добре на квасні і мокрі сіножата, де оно ще й нищить мох та буряни. На осушені торфові ґрунти треба ще побіч вапна додавати томасівки і каініту. Деякі ростини потребують вапна, а іменно ростини стручкові (з винимкою

Заволоділа хвиля мовчаня. В тій бідвій, пустій комнаті, перед вікном, крізь котре видко було кусник синього неба, Жільберта плакала гірко, порозумівши тепер, що мусить на все виречи ся свого щастя. Сьвященик дивив ся на неї сумно, але совість не дозваляла ему инакше говорити. Вкінци Жільберта встала і сумно усьміхнула ся до свого дорадника.

— Дякую тобі, отче, що ти до мене так промовив. Не знаю, що мені принесе будучність, але в хвилях болю і зневіри буду може потребувати підпори против моєї безсильности. Чи буду могла тоді прийти до тебе?

— Все моя дитино найдеш мене готовим до помочи і все поділю з тобою твої журби і смуток.

— То до побаченя.

Похилила ся, а він підніс руку і зробив над еї головою знак сьв. Хреста.

— Іди, моя дитино, і надій ся на Бога.

Жільберта повна смутку, але спокійна, вийшла з палати архієпископа.

Вечером по обіді, перериванім лиш поданем страв, Жільберта лишила ся сам на сам з вітцем. Посол був чоловік відважний, не бояв ся нікого, чого доказом були его виборчі борби. А однако від години під впливом спокійного погляду дочки, було ему якось ніяково. Від вчера не бачили ся. По відвідинах Трезорієра зїв обід в місти, а нині рано снідав в Палаті. Знав добре, що між ним а дочкою мусить прийти до поясненя, а спокій дочки починав его непокоїти. Однако не гадав уникати нічого і ждав нетерпеливо. Коли взяв часопись до руки і почав еї перетинати, Жільберта замість, як звичайно, взяти роботу, приступила до комина і відозвала ся:

— Гадаю, отче, що не будете гнівати ся, коли верну до вчерашної події, аби розумно поговорити з вами о наслідках, які они можуть потягнути за собою.

— І я гадаю, що то конечне — відповів Курсіє. — Мусимо насамперед знати, чого можемо ся взаїмно від себе надіяти.... Ти вчера загрозила мені..

— То було несправедливо, тату, і прошу мені вибачити.

— А! — відповів Курсіє вдоволений — то вже поступ. Колиб ти лиш зрозуміла, як обиджуючим для мене був поступок тої особи, що так нам заколотила наш спокій.

— Не розумію справді, в чім могло то бути обиджуючим.

Курсіє зірвав ся. Вже ему здавало ся, що був побідником, коли тимчасом борба лише розпочинала ся.

— Як? — крикнув — той старий ідиот, що осьмілює ся приходити сюди, до мого дому і давати мені свого сина, дурня, за вятя.

— А коли би того не зробив, то щоби ви о нім сказали? Ви самі говорили передвчера, що ніколи не вгодять ся на то супруже і що его син не мав честних намірів. Ви не мали за то досить обидливих слів для него. Нинї приходять самі з предложенем, а ви не хочете.

Льоґічна бесіда дочки доводила Курсієра до розпуки.

— Ні, не хочу, не маю ніякої охоти бути льокаєм у мого зятя! Знаю, що ті люди о мені гадають. Згода з ними! Я, Курсіє, котрого навіть найбільші песимісти уважають за непримиримого. А впрочім, що сказалоби на те моє сторонництво?

— Отсе й виповіли ви велике слово! — відповіла Жільберта холодно. — Жертвуєте мене для вашого сторонництва. Боїте ся критики ваших приятелів, що все опускають вас тоді, коли можуть бути вам помічні, а вертають як ви їм можете на що придати ся.

— То правда — замітив Курсіє з огірченем — що я більше привязаний до моїх сторонників як они до мене.. Але то вже справа моєї чести і того не зміню. А поза тим, моя дитино, опаджу тобі богато прикростий, не дозволяючи на то супруже. Колиб ти могла зрозуміти, на кілько упокорень булаб ти виставлена. Ніколи не будеш належати до їх сьвіта, ніколи не переймеш ся їх принципами, поглядами, стремленями.... Ті люди гадають лише о своїх приємностях, о сьвящениках і короли. Розпустні загорільці. По році, найбільше по двох лїтах, чоловік тебе покине, родичі будуть тебе уважати за приблуду і длятого покидаєш вітця! Лишить ся тобі тоді лиш одно: вернути до мене і плакати разом зі мною. Благаю тебе, схамени ся, не упирай ся... май довіріє до мене. Від нині за два роки я і мої приятелі будемо при кермі правительства, віддаш ся за якого честного хлопця з будучностию, що колись може мати цілу Францию разом з всіми Трезорієрами у своїх віг. Вір мені лиш той короткий час, а побачиш, яку будучність тобі забезпечу.

Молода дівчина потрясла головою.

— Ні, тату, ми цілком не розуміємо ся. Я говорю вам о моїй любві, а ви мені о ваших політичних надіях. Волію найнужденнїйше жите з тим, кого люблю, як найсьвітлїйшу будучність з чоловіком для мене рівнодушним. Люблю Генрика Трезоріє і благаю вас, позвольте мені віддати ся за него.

— Жільберто, ти не знаєш, що діє ся з тобою. Моїм обовязком єсть боронити тебе против тебе самої.

— Колиб моя мати жила, просила би вас разом зі мною.

— Твоя бідна мати руководила ся многими фальшивими поглядами.

— Вірила в Бога і я буду такою самою як она. Ах, колиб я могла так само як она зійти молодо зі сьвіта, аби не надто богато терпіти.

Та відповідь сильно зворушила Курсієра Обіймив улюблену дитину, що попадала в розпуку з его причини.

вовкині або люпіну); конюшина (з вимкою сераделї); богато вапна потребує люцерна а дуже богато еспарзета. Вапна на навіз уживає ся в той спосіб, що палене вапно розвозить ся купками по поли, котрі вкриває ся землею. Вапно втягає тогди вогкість в себе і гасить ся поволи а тогди земля на купках розпадає ся а купки треба тогди знов вкривати. По кількох днях вапно розпаде ся на порох а тогди треба їх розгорнути, і як би ще знайшли ся грудки вапна, розбити їх та розкинути вапно тонкою верствою по поли, а відтак легко заволочити або приорати. В той спосіб навозить ся вапном під озиме збіже, під овес, ріпак і бураки. Де ґрунт вже з природи єсть вапнистий, там навожене вапна не приносить очевидно ніякого хісна. На тяжких глинистих ґрунтах треба 40 до 60 сотн. вапна, на легких 20 до 25, а навозити треба що 6 до 8 літ; зачасте навожене шкодить, тим більше, чим менше гноїть ся поле обірником. Також недобре уживати на легких ґрунтах сьвіжо паленого вапна; найлїпше до того таке вапно, що вже довго лежало на складі і розсипало ся на воздусї. Пісковаті ґрунти не добре посипувати вапном підчас слоти, бо з вапна і піску може легко зробити ся тинк. Сьвіжий обірник треба приорати і аж тогди навозити поле обірником.

— Соя звана також фасолею Габерляндта або мохнатою фасолею (Soja hispida) єсть то ростина, котру управляють в Монголії, Хінї, Японії і Індиї. Она появила ся в Европі перший раз на виставі віденьскій в 1873 р. а професор віденьскої академії рільничої (Hochschule für Bodenkultur) Габерлянд, перший звернув увагу на поживточність сеї ростини і длятого названо єї також „бобом Габерляндта“. Соя буває на метер висока, має затрійнопірнате листє і білий, жовтий або фіолєтовий цьвіт, котрий стоїть в кутиках межи листєм а пеньком. Овоч єсть лушпак (стручок) звичайно з 4 зернами. Пеньок, листє і лушпаки суть густо мохнаті. Зерно подібне до гороху буває кругле або подовгасте, барви каштановатої, жовтавої, темно брунатної і чорної та має в собі богато білковини (около 35 прц.) і товщу (около 17 прц.) Сою управляють в Хінї і Японії на великі розміри. В Европі удає ся добре лиш жовта соя і то не всюди, бо она потребує богато тепла і дозріває аж у вересни або жовтни. В Хінї і Японії ідять і люди зерно сої та роблять з неї рід сосу на приправу до всїляких страв; в Европі єї не знають; лиш в Анґлії уживають часто рід сосу, котрий по найбільшій части роблять з грибів а лиш називають „соєю“ і котрого уживають за приправу до печені або до риб. Зерна і солому сої можна уживати на корм і пашу для худоби. Соя потребує легкої землї а особливо добре удає ся на порховинах, пісковатих, глинкових і гумусових ґрунтах; в теплих, положених до сонця ґрунтах удає ся і на гірших землях. Єї можна сіяти перед і по яких небудь ростинах, по збіжу, бараболях, по всїлякій пашници і на новинах. Під сою треба два рази орати. Сіяти треба з початком мая; ранший засів, хоч і видержить слабі приморозки, то все-таки кільчить ся поволійше. Сіяти треба рядками по два зерна на 3—5 цент. глубоко; впрочім треба ходити коло неї як коло фасолї. В сої роблять велику шкоду заяці і миши, кільці і молоде листє підгризають борозняки і дротівки а старше листє обїдають усеники. Доспілу сою або микає ся або косить ся косою. В найновійших часах став у нас захвалювати сою і намавляти до неї якийсь Овсїньский, із Жмеринки на Подїлю в Росиї, той сам, що перед кількома роками написав в польскій мові цїлу книгу о „новій системі рільництва“ а в котрій доказує, що дотеперішний спосіб рільництва єсть зовсїм нездалий, що не треба глубше орати як лиш на 2 цалї, що не треба ніяких штучних навозів і т. д. Ту нову систему п. Ів. Овсїньского приняли майже всї учені і практичні аґрономи за просту балаканину. Він брошурками захвалює управу сої і доказує, що єму удало ся розвести таку сою, котра дуже добре удає ся і в нашім краю. По нашій думцї то єго захвалюванє сої для наших господарів єсть таке саме, як приміром недавнє захвалюванє для наших селян бразилїйскої гербати „мате“ (герва мате). Зваживши то, що в західній Европі майже зовсїм сої не управляють, виняввши хиба деяких властителїв більшої посїлости, що сіяли єї більше лиш для практики, зваживши і то, що у нас в краю також майже ніхто тої ростини не управляє, можемо вповні згодити ся з тим, що пише в дописи до господарскої ґазети „Rolnik“ (ч. 4 з 1900 р.) п. Сас під заголовком „В справі сої Овсїньского“. Він заплатив за 16 кільо сої на місци в Жмеринцї 8 рублїв або 10 зр. 16 кр., фрахт до Підволочиск 97 копійок, а мито на граници 46 кр. або разом до границї 11 зр. 86 кр. значить ся за 100 кільо не менше лиш 74 зр. 28 кр.! Він просив ще, щоби Овсїньский дав єму поученє як обходити ся з тою соєю, але той анї словечком не відповів єму на то. Длятого п. Сас каже: „Очевидно головною цїлею фірми єсть продати як найбільше насїння, не журячи ся тим, що закупник буде з ним опісля робити“. Отсе єсть перший досьвід з соєю у нас, а що до єї управи, то досьвіди в сїм напрямі буде робити краєва стация ботанічно-рільнича у Львові. Ми би навіть по переведеню тих досьвідів не радили поменшим господарям брати ся до управи сої.

Всячина господарска.

— Як закрасити бавовняну материю або полотно на чорно? Насамперед треба розпустити копервас в теплій водї і намочити в нім материю або полотно на ніч. Відтак треба зварити т. зв. жовтого дерева або фустику (lignum citrinum, купити в дроґериї або якій торговли фарб) і знов намочити в тім материю. Відтак зварити кампешового дерева (Blauholz) з потовченою ґалясівкою і в ту кипячу ще краску вложити материю і то витягати єї з краски то знов пускати в краску, а потім лишити на ніч нехай мокне, а на другий день знов так само робити, то витягати, то знов мочити. Наконець переполокати материю в чистій водї, до котрої можна додати трошки мила і висушити в тїни. Однакож насамперед треба зробити пробу на малім куснику, чи крашенє удасть ся.

— Плями із ржи на білю можна вибрати слїдуючим способом: Розпустити в склянцї в 60 ґр. мягкої води (переввареної або дощівки) 10 ґр. оксалевої соли (сіль з т. зв. заячої капустки, купує ся в аптицї), 10 ґр. цитринового соку і 10 ґр. соли до вареня. Ту мішанину треба перефільтрурати н. пр. через вату вложену до лїйки. Так зроблено тинктурою мочить ся плями і притулює ся їх до якої горячої цинової посудини н. пр. притулює ся до плями цинову ложку, в котрій єсть горяча вода, а плями зараз щезнуть. Місце де була пляма, треба ще зараз випрати у водї з милом.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна подана в короновій валютї.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 6-ого марта Пшениця 7·10 до 7·30 Кор.; жито 5·40 до 5·60; овес 5·25 до 5·30; ячмінь пашний 4·40 до 5·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·50; горох до вареня 6·50 до 10·—; вика 5·80 до 6·20; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·20 гречка —·— до —·—; конюшина червона 75·— до 90·—; біла 50·— до 70·—; тимотка 26·— до 32·—; шведска 70·— до 85·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак 10·75 до 11·25. Все за 50 кільо loco Львів.

— Моя дитино, ти убиваєш мене.... Присягаю тобі, що я страшно нещасливий, що мушу тобі опирати ся, але маю то глубоке пересьвідчене, що то лиш для твого добра.... Чиж хочеш лучити ся з тими, против котрих я боров ся цїле житє і котрих уважаю за моїх найбільших ворогів?... Зроби менї уступку. Зажди.... Будь терпелива. Побачиш що моя правда.... Він тебе забуде. А тоді що лишить ся тобі крім мене?

— Бог, великий, милосердний, що єсть моїм одиноким прибіжищем, коли ви відкидаєте мої просьби.

Курсіє потер долонию чоло. Чув, що треба би величезної сили, аби побороти погляди дочки, а не був певний чи їх поборе. Бачив, що она віддалює ся від него, вириває ся єму під впливом ідей, котрих силу добре знав. Сів перед комином в болючій задумі над тим, хто так скоро перемінив єму дитину, ще вчера так спокійну, вільну від всякої загорілости; сама не дійшла би до того, хтось мусїв на неї вплинути. Поглянув з підозрінєм на дочку і спитав:

— Ти нині виходила, де ти була?

А коли не відповідала, зірвав ся розлючений:

— Ти була у сьвященика, признай ся!

Она не уміла говорити неправди і відповіла спокійно:

— Так, я там була.

— Отже таки так. Я повинен був того догадати ся. І якуж він раду дав тобі?

— Лише одну: аби я вас слухала.

— І добре єї виповняєш. Послушна а не слухає. Дволицевість, хитрість! І хто той нужденник, що краде менї дочку. Покажи менї єго, аби я міг переслїдувати єго ненавистию, аби міг віддати людям на погорду.

— Чиж не говорили ви менї, тату, що як доросту, то буду могла іти за голосом моєї совісти; отже она пробудила ся тепер і я постановила: коли не хочете віддати мене тому, кого люблю, то будете мусїли віддати мене Богу.

— Чи твій дорадник — питав Курсіє глумливо — не сказав тобі, що вскорі будеш повнолїтною, що можеш приcлати менї кождого часу судове візванє і обійти ся без мого дозволу?

— Мій дорадник велїв менї лиш слухати вас і числити на вашу доброту.

— То значить зробити менї дома таке пекло, аби я вкінци не видержав і уступив.

Жільберта поглянула на вітця з огірченем і відозвала ся:

— Коли до тиждня не зміните свого рішеня, то буду вас просити о дозвіл вступити до монастиря.

Курсіє поблїд і сказав придавленим голосом:

— В тій хвили, як хочеш. Бачу, що не можемо вже жити разом.

Молода дївчина поглянула на вітця з тревогою:

— О, мої тату! Чи то можливе, отже вже мене не любите? Без жалю позваляєте менї відійти від себе? Благаю вас, не робіть мене такою нещасливою. Що я вам злого зробила? Так відразу, з причини такого оправданого опору з моєї сторони, що я посміла спротивити ся вашим поглядам, виганяєте мене з дому.... З свого серця? Змилуйте ся надї мною.

Упала перед вітцем на колїна, але він відіпхнув єї і крикнув дрожачи від зворушеня і гніву.

— Нї, ти невдячна. Лиши мене, не хочу тебе більше бачити.

І не поглянувши на нещастну дитину, вийшов до своєї комнати.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 марта. Другий віцепрезидент палати Лупул вислав письмо до президента Фукса, в котрім заявляє, що складає то достоїньство. — Нїмцї обстають при кандидатурі дра Прадого на І. віцепрезидента палати.

Ледісміт 7 марта. Часть війск з Ледісміт пустила ся на північ, аби розвідати становище Бурів. Анґлійцї наткнули ся на Бурів і вернули ся з малими стратами до міста.

Льондон 7 марта. Ґенерал Ґатекр займив без опору Штормберґ звідки Бури уступили знищивши зелїзницю.

Дордрехт 7 марта. Бури уступають до Оранїї. Ґен. Брабант займив місто.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок"** — А. Мечника **„Securitiesванес Огана"** — К. Лясковского **„Зужитий"** — Ст. Аріеля **„Улуди"**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність стверджепої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзєвичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	Севера
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....	**Леґенда.**

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові;		В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).